

Kate J. Armstrong



NOČNÍ PTÁČATA

COO
BOO

Přeložila Tereza Schlögllová

Noční ptáčata

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz



Kate J. Armstrong

Noční ptáčata – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

NOČNÍ PTÁČATA

Kate J. Armstrong

COO
BOO

Přeložila Tereza Schlögllová

Copyright © 2023 by Kate J. Armstrong
Illustrations © Adéla Stopka, 2024
Translation © Tereza Schlögllová, 2024

ISBN tištěné verze 978–80–7661–914–2
ISBN e-knihy 978-80-7661-916-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7661-917-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7661-915-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Mé mamince,
díky níž mi všechno připadá kouzelné*

VROUCNÉ
MŮRE

ČTVRT
FÉNIXE

ČTVRT
PÉGASE

ČTVRT
DRAKA

SIMTSKÝ PŘÍSTAV

ŠEPTAJIC
LAGUNA

HRANA SIMTY







PROLOG

KOUZLO POLIBKU

Po celý život slýchal mladý lord Teneriffé Maylon jisté zvěsti. Kolovaly podél stěn tanečních sálů a vinuly se šeptanými rozhovory nad sklenkami portského vína. *Noční ptáčata ti přinesou štěstí, sliboval šepot. Jejich magii můžeš získat pouhým polibkem.*

Pokud je ovšem dokážeš najít a splnit jejich požadavky. Noční ptáčata jsou privilegiem, za které již zanedlouho vcelku draze zaplatí.

Konečně si může pásku přes oči sundat. Zprvu chvíli nevidí nic než jasnou záři svíček, které na tmavě fialové stěny malují kruhy světla. Pak se mu pohled zaostří a on spatří ženu sedící za stolem v róbě z drahého sametu a škrabošce zdobené tmavým peřím. Masky jí zahaluje tvář a otvory na oči má potažené síťovinou. Tenny zná jen její krycí jméno: Madam Vrána.

Natáhne k němu ruku v rukavici a otevře dlaň: „Zaplatte.“

Ruce se mu trochu třesou, když jí podává rubínový náhrdelník. Přesně tenhle třas ho přivádí do nesnází u kremlenových stolů – každému jej prozradí. Tenny je zvyklý dívat se, jak ho opouštějí peníze, avšak obvykle odcházejí v podobě mincí, ne klenotů, které ukradl z matčiny šperkovnice. Na jazyku cítí

pachut' hanby jako sedlinu hořkého vína. Je unavený, nervy má nadranc ze strachu z jistého podlého věřitele, kterému se musí vyhýbat, a z hněvu, jenž jistě popadne jeho otce, pokud se dozví o rostoucích dluzích svého syna. Tennymu zkrátka poslední dobou štěstěna nepřála, nic víc, ale to se všechno dneska večer změní.

Madam Vrána si ovine rubíny kolem prstů. Vypadá to, jako by temné drahokamy pohlcovaly světlo.

„A vaše tajemství?“ požaduje.

Tennymu stéká po zátylku kapička potu. „Drahé kameny snad jako platba stačí, nemyslíte?“

Ona zdvihne obočí. „Tajemství poskytují mým dívkám mnohem větší ochranu než sebekrásnější klenoty. Buď mi sdělíš své tajemství, nebo odsud odejdeš s prázdnou.“

Tenny si povzdechne a podá jí lístek, na nějž dnes odpolnedne napsal přiznání, že to on odcizil matce onen rubínový náhrdelník. Připsal také rozsah svých dluhů a k tomu se ještě zmínil o kratičkém poměru mezi ním a jejich služebnou. Tím, že tato tajemství dal do úschovy k Madam Vráně, riskuje, věděl však, že samotné peníze by mu k otevření těchto dveří nepostačily.

Madam si přečte jeho tajemství a pak lísteček znovu přeloží. Nad plamenem svíčky přidrží tyčku purpurového vosku, dokud z něj nezačne ukapávat. Když voskem přelije okraj papíru a přisune jej k Tennymu, zrychlí se mu tep. Přitiskne na roztátý vosk pečetní prsten rodu Maylonových a vtiskne do něj důkaz pravosti tajemství. Zaručuje se tím, že nikdy nikomu neprozradí, co tady dnes spatří.

Jakmile je obchod uzavřen, Madam Vrána se usměje. „Za kterým nočním ptáčetem jste přišel?“

Tenny si olízne rty. Od několika svých kamarádů slyšel vágní chvástavé řeči o nocích, které s nočními ptáčaty strávili, avšak magie, o které mluvili, se mu zdála příliš nevěrohodná

na to, aby těm příběhům uvěřil. Připadaly mu jako smyšlené pohádky, jež mají lapit zoufalce, jako je on.

Madam položí na psací stůl tři karty. Podobají se kartám, s jakými se hraje krellen, ale namísto mytických stvoření a králů jsou na nich detailně nakresleni ptáci.



„Každé ptáče má svůj vlastní druh magie,“ vysvětlí mu. „Každé z nich ti může nabídnout něco jiného. Čížek ti umožní změnit peří a ty na sebe vezmeš podobu někoho jiného. Bělokur dává dar kamufláže – učiní tě skoro neviditelným. Slávik ti pomůže ovládnout emoce jiných a usměrnit je tak, jak si jen přeješ.“

Tennymu vyschlo v ústech. V Eudejské republice je veškerá magie zákonem zakázaná, ovšem magie tohoto druhu je také neskutečně vzácná. Sám už ochutnal víc než dost alchymické magie – takové, která se přimíchává do koktejlů v tajných barech Simty a drtí na prach ve skrytých komnatách alchymistů. Takové lektvary propůjčí člověku schopnost mluvit na pár minut cizím jazykem nebo jeho kůži umožní svítit ve tmě. Avšak dar od nočního ptáčete je ryzejší a mnohem vzácnější. Je přesně tím, co se alchymisté a čarobarmani ze všech sil snaží napodobit.

„Dar s tebou přetrvá jen na několik použití,“ řekne Madam. „Vybírej moudře.“

Tennyho láká Slavík, jenž by mu mohl pomoci proměnit štěstí v kartách u krellenových herních stolů, ale z těchto potíží se nechce dostat podvodem. Své ztracené bohatství chce vyhrát zpět bez cizí pomoci.

Ukáže prstem na Čížka.

Madam se zkroutí rty ve vychytralém úsměvu. „Jak je libo.“

Seznámí ho s pravidly: žádné lascivnosti, žádné požadavky, žádné zvědavé otázky. On je příliš nervózní na to, aby dokázal zaznamenat víc než jen pár slov. Poté je mu přes oči opět přetažena páska, aby nic neviděl, a někdo ho odvádí pryč chodbou, která voní po lilíích. Botami se propadá do měkkého tlustého koberce a za zápěstí ho táhnou útlé prsty.

Několikrát zabočí a změni směr, až se nakonec zastaví a cizí prsty jej pustí. Zašustí papír, zvuk doprovázející kartu, která je prostrkována pode dveřmi.

Manžety Tennyho rukávů jsou vlhké potem.

„Ech... Jak ji mám oslovovat?“ zeptá se tmy.

Následuje chvíle ticha, které prolomí skřípavý mužský hlas, z něžž Tenny nadskočí.

„Jejím krycím jménem. Jinak není nutné, abys ji vůbec oslovoval.“

Zase ticho. Po zátylku mu přejede provinilé mravenčení. Jeho otec je zastánce prohibice a zarytý abstinent. Co by asi řekl na to, že si jeho vlastní syn kupuje takovou magii za uloupené rodinné klenoty?

Povzdechne si. Sám neví, proč ho krellen tolik láká. Ví pouze, že mu hra učarovala tím, že hráčům umožňuje být na chvíli chudás nebo král, bůh či smrtelník, a vzrušujícím druhem hazardu, ježž skýtá. Dnešní noc je také hazardem, stejně sladce nebezpečným jako každý jiný. Odvrátí své myšlenky od svého otce a zaměří je na Čížka – jen a pouze na Čížka. Na záhadnou, zázračnou magii, která ho čeká.

Narovná si kravatu a zrovna v tu chvíli se s cvaknutím otevrou dveře. Skrze pásku přes oči zaznamená záblesk světla, měkkého a hřejivého. Někdo ho popostrčí vpřed a záhy se za ním dveře zavřou.

„Mužčeš se podívat,“ promluví Čížek. „Už jsme tu jen my dva.“

Její hlas je měkký. Ne, je plný, jako růžové víno z Dálnav. Nejspíš zapálila nějakou alchemikálii, která jí hlas pozměňuje. Další z vrstev převleku.

Sundá si pásku. Místnost je spoře osvětlená a vybavená drahým nábytkem z tmavého dřeva se sametovým čalouněním, který stojí na kobercích barvy vína. U krbu jsou dvě křesla, hluboká a zvoucí k usazení. A mezi tím vším dívka ve škrabošce. Masky je podobná té, jakou měla Madam Vrána, zakrývá jí téměř celou tvář ptáčím peřím se zlatými okraji, o něž se odráží světlo svíček postavených na krbové římse. Síťka v otvorech na oči zajišťuje dívčinu anonymitu, navzdory ní však Tenny pozná, že jsou zhruba stejně staří, ona by dokonce mohla být mladší než on. Avšak její úsměv vypovídá o moudrosti, která dalece přesahuje dívčina léta.

Není to kurtizána – a bylo by od něj hloupé si to o ní myslet –, ale odvrátit pohled od jejích plných, štědrých rtů není snadné. Viděl je už někdy? Bylo by nebezpečné umět k nim přiřadit jméno. Všechna ta krycí jména a škrabošky mají své opodstatnění. Jsou tací, kteří by za neomezený přístup k této magii byli ochotní zabít. Příslušníci církve a mnozí z nejzarytějších abstinentů ve městě by dívky samotné nejspíš okamžitě zabili. Ne. Bude nejlepší, když pro něj zůstane jen Čížkem. Tenny nepotřebuje žádné další potíže.

Hluboce se ukloní. „Vřelý večer, mladá lady Čížku.“

Její rty se zkroučí ve zdrženlivém, rozpustilém úsměvu. „Mladý lord Maylon. To je mi ale milé překvapení.“

Tenny přejede očima po zlatém řetízku, jenž zdobí její krk, a zabloudí ještě níž. Pohled mu padne až do výstrihu a on se

neubrání myšlenky o jeho hloubce. Zvedne oči a doufá, že si toho nevšimla. Síťka přes oči ji však činí naprosto nečitelnou.

„Co takhle sklenku vína,“ navrhně Čížek. „Nebo snad něčeho silnějšího?“

On přikývne, žaludek má však stažený na uzlu. „Dám na vaše doporučení.“

Mladá dáma jim začne rozlévat nápoj jako obětní víno. S každým jejím pohybem tmavé flitry na šatech pomrkávají. Aby pravdu řekl, Tenny si není vůbec jistý, jak vlastně večer, který si zaplatil, proběhne. Jak to začne? Jaký to bude pocit?

Čížek mu podá sklenku s jantarovou tekutinou, která voní jako borovicová pryskyřice a bouřková mračna.

„Nechť vám štěstěna přeje,“ řekne a nakloní svou sklenici k jeho.

Tenny těžce polkne. „I vám.“

Napijí se. Tenny vyprázdní sklenici jedním lokem. Posadí se do křesla s očekáváním, že ona se usadí do toho druhého. Ona se však namísto toho uvelebí na jeho klíně.

„Jste připravený?“ zavrtní.

Přikývne a snaží se přinutit ruce, aby se mu přestaly třást.

Čížek odněkud vyndá prostou černou škrabošku a nasadí mu ji na horní část obličeje.

„Tohle magii přivolá,“ vysvětlí, „až ji budete chtít použít. Nasadíte si ji, zavážete a budete u toho myslet na člověka, jehož tvář chcete mít.“

Tenny se tváří jemně opře o její dlaň s kůží hebkou jako okvětní lístky růže.

„Musíte u toho držet něco, co dotyčnému patří. Postačí třeba i kapesník, pokud jej ta osoba nedávno měla v ruce, ale ještě lépe poslouží vlas či nehet.“

Znovu přikývne. Srdce mu divoce buší. Je to stejný pocit, jako když se chystá vyložit své krellenové karty a ještě neví, zda mu zajistí vítězství, či prohru.

„A teď si představte, jak dar ode mě použijete,“ řekne Čížek. „Vyvolejte tu představu ve své mysli, jasnou a zřetelnou.“

To není těžké – tyto představy už na mysli má. Vidí sám sebe, jak vchází do Simtské banky s otcovou tváří, má stejný hlas i vystupování a díky tomu se dostane k penězům, které potřebuje, aby karetní hrou vyvázl ze stínů. Mince mu ukapávají z kapes a on je opět zlatý hoch. Takový syn, jakého z něj jeho otec chce mít.

Čížek mu prstem pozvedne bradu a políbí jej.

Tenny už dřív políbil jiné dívky. Chlapce ostatně také. Ale to byly jen pouhé jiskry oproti tomuto ohni. Z jejích rtů se za ty jeho rozlije magie, hřejivá a opojná, a ovine se mu kolem kostí. Opije ho a omámí. Díky ní se cítí jako král – snad i bůh.

Obejme ji pažemi. Teď už chápe, proč je tato dívka dobře strážným tajemstvím. Zaplatil by totiž jakkoli vysokou cenu za to, aby ji nikdy nemusel pustit.



ČÁST I.



TISÍCERO VRSTEV TAJEMSTVÍ



Milá Matilde,

ty šaty jsou staré, uznávám, avšak kvalitní a klasického střihu – myslím, že ti budou výjimečně slušet. Dala jsem je překouzlit, aby se drahokvěty rozvinuly stejně jako tenkrát, když jsem na tvém místě byla já a přede mnou zářil celý svět. Ať jsou nektarem, jenž přiláká jen ty, kteří jsou hodni. A ať jsou také tvým brněním.

Leť opatrně.

*S láskou
babička*

– dopis lady Frey Dinatrisové její vnučce



KAPITOLA 1.

DRAHOKAM, HVĚZDA A MOŘE

Matilde je stvořená z tisícera vrstev tajemství. Některá jí lnou ke kůži a každý, kdo ví jak, si je může přecíst. Jiná jsou skrytá v jazyce, kterému rozumí jen hrstka dívek. A pak se najdou ještě taková, která mají křídla a jsou schovaná v jejím nitru.

Pod škraboškou se sama pro sebe usměje.

Když schází ze schodů do tanečního sálu, hlavy se za ní otáčí. Přesně proto donutila zbytek své rodiny, aby počkali déle než hodinu, než vyrazili na Letin bál, první událost plesové sezony. Má totiž za to, že náležitě dramatický vstup na scénu je ten jediný přijatelný. Obzvlášť v létě, kdy je Simta doslova zaplavená lidmi ze všech koutů Eudejské republiky, kteří do Města vln zavítali, aby si našli protějšky, uzavřeli obchodní dohody a vydělali jmění.

Sál je plný draze vystrojených lidí, kteří si povídají a pohupují do rytmu decentního doprovodu smyčcového kvarteta. Na první pohled je jasné, že mnozí z nich navštívili ty nejlepší ze simtských kouzelnických krejčích, kteří se skutečně překonali a prodchli oděvy fascinujícími kouzly. Perly náhrdelníku jedné z dívek se rozvinou v květy. Smokink jednoho chlapce

se zajiskří pokaždé, když se jej někdo dotkne. Ze škrabošek se kouří, klogy obleků rozkvétají, rukavičky září. Matilde ví jistě, že v místnosti jsou alchymické elixíry, které jejímu zraku unikají, schované ve skořápkách kapesních hodinek a uvnitř dutých vycházkových holí. Leta jeden takový přilila do svých svíček, aby hořely v barvách jejího rodu azurovými, smaragdovými a černými plameny.

Při pohledu na tento sál by člověk nepoznal, že magie je zákonem zakázaná. V kruzích, v nichž se Matilde pohybuje, takové zákony v podstatě neplatí.

Její bratr Samson toužebně hledí na Āsu, jejich pohlednou spolubydlící, která však nespouští vykulené oči z dění v místnosti. Samson se nejprve kradmým pohledem ujistí, že jej nevidí jejich matka, a pak sebere z tácu kolemjdoucího číšníka dvě skleničky a jednu jí nabídne. Āsa zavrtí hlavou – tahle novicka mezi nočními ptáčaty je, zdá se, moc nervózní na to, aby si mohla první pořádný večírek vznešených rodů náležitě užít. Na tom bude muset Matilde zapracovat.

„Kéž by sis na sebe vzala to, co jsem pro tebe připravila, Matilde,“ povzdechne si její matka.

Šaty s několika vrstvami volánových sukní jako ty, co na sobě má Āsa, s příliš těsným živůtkem. Matilde v nich vypadala jako úhledně zabalený dárek pro někoho jiného.

„Opravdu?“ zatočí se Matilde. „Já jsem se svým výběrem naprosto spokojená.“

Má na sobě dlouhé splývavé večerní šaty zdobené drahokvěty, jež se temně třpytí na vínovém sametu s nabíráním u boku sepnutým na jedné straně zlatou sponou. Líbí se jí, že je róba trochu volná a vyzývavá současně. Původně patřila její babičce v dobách, kdy ona sama byla nočním ptáčetem, jen je trochu přešitá podle poslední módy. Možná proto se matce nezamlouvá – třeba si myslí, že babička měla šaty předat jí, své dceři, a spolu s nimi i dar nočního ptáče. Vrozená magie se

dědí ve většině rodin vznešených rodů a přechází zpravidla z matky na dceru, avšak někdy se stane, že jednu generaci přeskočí. Matilde se domnívá, že se s tím její matka nikdy nesmířila.

Matka našpulí rty. „Akorát ten stříh je takový...“

Matilde se usměje. „Takový úchvatný?“

„Měla jsem na mysli spíš něco jako lascivní.“

Babička se usměje způsobem, jehož nácvikem strávila Matilde už nekonečné hodiny, avšak zatím bezúspěšně.

„Dobrá móda není nikdy lascivní,“ namítne. „Snad jen krapet odvážná.“

Matka semkne rty k sobě ještě o něco pevněji.

Matilde přejede prstem v rukavici po okvětním lístku jednoho z drahokvětů. Lístek se zkroutí, očarován polibkem kouzelnického krejčího, aby se otevíral a zavíral spolu s jejími pohyby. Babička se kdysi pokusila pěstovat drahokvěty v jejich zahradě, jenže jim se daří jenom v mokřadech v Kalistánu. Vloni však jeden z nich vykvetl, jeho skoro černé okvětní lístky Matilde doslova vyzývaly, aby se jich dotkla. Babička ji stihla chytit za ruku dřív, než na něj sáhla. *Tato skvostná květina klame svou krásou, poučila ji. Nežným vzezřením naláká svou kořist, a jakmile ji má na dosah...* Upustila pentli a Matilde pozorovala, jak tenký proužek látky se zasyčením mizí v hrdle květiny a mění se v popel.

Často na ni myslí, na květinu a její tajemství. Jed převlečený za něco sladkého.

„Pojďme se posadit k našemu stolu,“ navrhně matka. „Musíme se podívat, koho letošní sezona nabízí.“

Má na mysli potenciální nápadníky. Armádu nudných sucharů, jejichž jmény naplní taneční pořádky Matilde i Æsy ve snaze najít jim oběma co nejvýhodnější protějšky.

„Vážně, mami?“ odvěti Matilde. „Vždyť jsme sotva přišli.“

Její matka ztiší hlas. „Už máš za sebou příliš mnoho sezon na to, abys zůstávala nezadaná. Lidé o tobě začínají roznášet pomluvy.“

Matilde protočí panenky. „Nejsem žádná prvotřídní svíčkova na trhu. Nezačnu zapáchat, když mě necháš ležet na slunci.“

Nechápe, proč kvůli tomuhle matka tak běsní. Naprostá většina chlapců ze vznešených rodů by se celá dychtivá provdala za noční ptáče. O tu výsadu se ucházejí u Lety, jejich madam, třebaže neví ani to, se kterým nočním ptáčetem je zasnoubí. A podle toho, čeho byla Matilde svědkem, jim to nikterak nevadí. Všichni nápadníci jsou ze vznešených rodů a každý z nich je jako prvotřídní diamanty. Jenže vybírat si z malé, předem protříděné šperkovnice není to samé jako moct si vybrat po svém.

Matilde se chystá proplést si paži s Æsinou, ale matka ji předběhne. Æsa vypadá jako ryba chycená na udici. Matilde má dojem, že se matka snaží poštouchnout Samsona do Æsiny náruče – jako by zrovna on potřeboval pobízet. Její vlasy v barvě oranžového zlata, kypré křivky a zelené oči z ní dělají opravdovou krásku. Nemá sice žádné peníze, ale je noční ptáče, a to jako věno dalece stačí.

Zajímalo by ji, jestli Æsa matčiny machinace prokoukla. Od chvíle, kdy sem dorazila, působí, jako že se jí po domově na Illijských ostrovech stýská tolik, že nic moc jiného nevnímá.

„Půjdu první,“ řekne Matilde. „Trochu se porozhlédnu sama.“

Matka se zamračí. „To poslední, co teď potřebujeme, je, abys ztopila nějakou neplechu.“

Matilde popotáhne za okraj své dlouhé hedvábné rukavice. „Nic takového nemám v plánu.“

Matka si odfrkne. „To ty nikdy.“ Samson zavře jedno oko vykukující z jeho rezavohnědé škrabošky, jako by tím mohl zarazit pobublávající hádku. „Ale no tak, dámy. Je toto opravdu nutné?“

Samsona nikdo neplísni za stříh jeho obleku ani ho nenutí tančit s nějakým zpoceným lordem s předkusem. Matilde ucítí na jazyku horké, spalující rozhořčení.

„Není se čeho obávat,“ oduší. „Nemyslím, že se mi podaří porušit nějaká pravidla cestou odsud ke stolu s občerstvením.“

Matka se očividně chystá něco namítnout, avšak do hovoru se vloží babička.

„Ouro, je to Matildin první slavnostní večer sezony. Jen ať si jej užije.“

Matilde vyčkává, zatímco matka předstírá, že návrh zvažuje. Koneckonců, ona není hlavou rodu Dinatrisů.

„Dobrá,“ poleví nakonec. „Ale brzo se vrať, Matilde. A žádné koktejly. Myslím to vážně.“

Načež zamíří k jejich stolu a Æsu táhne s sebou. Mladá dívka se otočí s pohledem, který říká *nenechávej mě samotnou*, a její zářivé vlasy se rudě zalesknou v měnícím se světle. Matilde by ji měla vysvobodit z matčinych spárů a taky to udělá, ale později. Samson je následuje, z tácu si vezme skleničku Letina slavného koktejlu a pokyne jí Matilde.

Babička se k ní otočí a modrošedé flitry na její obyčejné škrabošce zamrkají. „Nic si z ní nedělej. Však víš, jaké si se vším dělá starosti.“

Matilde si poupraví svou vlastní škrabošku. „Už jsem zapomněla, co že to vlastně říkala.“

Což je samozřejmě lež. Matčina slova pronesená dnes odpoledne jí pořád krouží v mysli. *Nemůžeš svobodně poletovat navždy. Jednoho dne se budeš muset usadit a zahrázdit*. Matilde nechce *hnrázdit* s někým, kdo po ní touží jen kvůli její magii. Chce si svou budoucnost vybrat sama a svobodně.

„Ale má pravdu,“ pokračuje babička. „Brzy si budeš muset vybrat.“

Od každého nočního ptáče se očekává, že se vdá, aby svůj dar mohla předat nové generaci dívek vznešeného rodu. V podstatě se to od nich vyžaduje. Z té myšlenky se jí stáhne cosi na prsou.

Babička poupraví Matildinu korzáž z křídlatých lilií, květin, jež jsou symbolem jejich rodu, a tajnůstkářsky se na vnučku usměje.

„V těchto šatech jsem zažila různá dobrodružství, abys věděla. Obelstily mnohé a přesvědčily je, že ta dívka v nich je mírná a povolná.“

Matilde se zvedne koutek úst. „Chceš říct, že jsi v nich nadělala *neplechu*?“

„Možná.“ Babička jí dvěma prsty poklepe na hřbet ruky. „Leť opatrně, má drahá.“

Když Matilde uslyší heslo nočních ptáčat, usměje se. „Vynasnažím se.“

Proplétá se mezi lidmi v sále a u toho přemítá, koho z nich možná zná a koho by měla chtít znát. Matilde má tajemství a hádanky ráda, a proto zbožňuje maškarní bály, které vznešené rody s oblibou pořádají. Se zahalenými tvářemi nabývají lidé na odvaze. Dávají v sázku svá bohatství i srdce. Snadno se pozná, kdo není ze Simty: Cizinci jsou oslnění magií, již vidí všude kolem sebe, a oči jim září jako křídla novorozených plamenomůr. Simta se pyšní nejlepšími kouzelnickými krejčími a alchymisty v celé republice a lidé, kteří mají dost peněz a známostí, vědí, kde jejich nelegální výrobky najít. Tyto prášky a lektvary jsou získány z bylin a ze země, vypilovány šikovnými rukama, které z nich nakonec udělají báječné iluze, avšak jako magie, která proudí Matilde v žilách, to není. Její magii nelze připravit svařením rostlin. Žije v ní, ryzí a nefiltrovaná. Matilde zbožňuje fakt, že je tajemstvím, které se třpytí všem na očích.

Zhluboka se nadechne. Vzduch chutná po květinách a šampaňském, zkrátka jako počátek sezony. Příchuť, kterou zná Matilde nazpaměť. Má-li tohle léto být tím posledním, které si užije ještě jako noční ptáče, hodlá si jej vychutnat do poslední kapky.

Natáhne se pro koktejlovou skleničku s Letiným tradičním nápojem Sylva – *Snílek*. Díky magii, kterou obsahuje, chutná nostalgicky: jako nejoblíbenější cukrovinka z dětství, prosluně-

ná louka, ukradený polibek. Avšak když jí tekutina stéká po jazyku, její myšlenky se stočí k budoucnosti. Za pouhých pár hodin bude něčím Čížkem.

Čím drahokvětem budu dnes večer?



Sayer se zdržuje podél zdí plesového sálu. Je zvyklá být tou, kdo pozoruje, ne tou, která je pozorována, a teď má pocit, že na ni zírá polovina očí v téhle zatracené místnosti. Ona jim to oplácí a zápasí s nutkáním vycenit zuby.

Letin plesový sál jí připadá jako miniaturní verze Simty: Několik soustředných kruhů, které jsou krásnější a bohatší, čím blíže ke středu se člověk dostane. U zdí postávají sloužící, strážé a komorníci, ti toho nejsou opravdovou součástí. Jsou Okraje. O pár kroků blíž do středu najdete snaživce, jež se ze všech sil tváří, jako že sem patří. Ti jsou Periferie. O několik dalších kroků dál dojdete ke vznešeným rodům, které tvoří privilegovaný střed toho všeho. Její matka kdysi bývala jednou z nich, jasná jako plamenomůry poletující uvnitř luceren v Simtských zahradách. Ovšem to bylo ještě předtím, než zakopla a upadla z dosahu jejich světla.

Sayer by se měla bavit a seznamovat s ostatními, jenže ze všeho toho lesku a prázdných řečí se cítí nesvá. Množství nelegální magie v této místnosti by nejspíš stačilo na koupi celé flotily obchodních lodí. Tihle lidé se ověšují magií jako drahými kameny, dávají tím najevo své postavení. Jen to nejlepší pro mladou simtskou smetánku.

Když se jeden muž pokouší nenápadně nakouknout do jejího výstřihu, má Sayer nesmírné nutkání pokusit se mu něco štípnout z kapsy, jen tak, aby nevyšla ze cviku. Od chvíle, kdy opustila čtvrt Gryfa, neměla moc příležitost využít svůj kapsářský um, a vlastně to ani nepotřebovala. Leta, její opatrovnice,

je víc než štedrá. Všem namluvila, že její nedůtklivá nová scho-
vanka je vzdálená sestřenice z venkova. Zdá se, že se nikdo
nedovtípil, že je ve skutečnosti dcera zesnulé a zostuzené Nad-
ji Sant Heldové.

Na rozdíl od matky vyrostla Sayer na druhém břehu kanálů
ve čtvrti Gryfa. Bydlely nad stříbrotepcem ve čtyřpokojovém
bytě, který zapáchal leštidlem na kov a zaprášenými obnoše-
nými šaty po známých a příbuzných, kteří je nikdy nepřišli
navštívit. Sayer se do čtvrti Pegase podívala poprvé teprve před
pár měsíci, a přitom bydlely hned za vodou. Byl to však jiný
svět, který její matka malovala narůžovo ve svých tesklivých pří-
bězích, jež snad všechny začínaly slovy *kéž by*. Kéž by byla po-
čkala na to, až ji Wylllo Regnis požádá o ruku, místo aby pod-
lehla jeho touze po jeho oblíbeném nočním ptáčeti. Kéž by
přišel k rozumu, přihlásil se k nim a prohlásil je za vlastní.

Sayerina magie se poprvé probrala na dívku, jako je ona,
docela pozdě. Teprve před šesti měsíci. Matka ji chtěla přivést
k madam a nechat ji otestovat, ale dcera odmítla. Svolila, tepr-
ve až když se mačtiny kapesníky začaly při kašli zbarvovat krví
a slova *kéž by* nabyla na naléhavosti a začala být hůř srozumi-
telná.

Sayer se vůbec nechtěla přidat do klubu, do nějž její matka
kdysi patřila, slíbila jí však, že to udělá, v naději, že ona díky
tomu zase ožije. Avšak nestalo se. A pak matka zemřela a Sayer
zůstala najednou sama. Ani tehdy si nebyla jistá, že se stane
nočním ptáčetem. Jenže co jiného jí zbývalo? Mohla se buď
protloukat s tou troškou peněz, co by si vydělala v kavárně,
připojit se k jednomu z gangů, nebo se obrátit na otce, který je
opustil. Což bylo nemožné. A tak je tady, přímo v srdci všeho,
k čemu se její matka toužila vrátit. A jediné, co má chuť udě-
lat, je to všechno zničit.

Zarazí se a dívá se na služebnou, která na nízký stolec po-
kládá kávovou soupravu na tácu. Vůně jí přenese zpět do dní

strávených v kavárně U Dvou plamínek, kde pracovala navzdory matčinu nesouhlasu. Koneckonců ty peníze potřebovaly. Měla ráda vůni pražených zrn a sbor hovorů u stolů obsazených studenty, kteří probírali politická hnutí i pohyby hvězd. Ještě raději měla uličníky a pískaře z gangů, kteří se před kavárnou často poflakovali. Naučili ji mnohem užitečnější věci: jak se ztratit v davu, jak se ohánět nožem a jak krást s úsměvem na rtech.

Kolem služebné se protáhne jeden z návštěvníků dnešního večera a hrnečky na jejím tácu se povážlivě zakymácejí. Muž využije výmluvy, že jí pomůže nabýt zpět rovnováhu, aby se k ní mohl přiblížit. Sayer sice na jeho ruce nevidí, ale ať už se dívky dotkly kdekoli, služebná z toho celá zrudne jako rak. Stěžovat si však nebude. Ten muž je totiž lord. Sayer se zamračí. V Simtě potkává trápení jen všechny ty nesprávné lidi.

Rozhodne se zasáhnout. „Nepotřebuje vaši pomoc. Jen jděte.“

Muž si uraženě odfrkne, ale bez námitek se od nich vzdálí.

„Och,“ vydechně služebná. „Děkuju vám, slečno.“

Zhoupne se v pokloně. To gesto Sayer rozčílí.

„Můžu ti to pomoci přichystat?“ zeptá se.

Dívka na ni vykulí oči. „Taková práce se na mladé dámy nesluší.“

To samé pronesla matka, když si Sayer sehnala práci v kavárně.

Slova, která už ji Sayer nikdy neuslyší vyslovit.

Odkáše si a polkne bolestivou tíhu, která se jí usadila v hrdle. Vlastně je asi dobře, že její nabídku pomoci služebná odmítla, jelikož si není jistá, zda by se v těchto šatech vůbec dokázala předklonit. Jsou ušité dle poslední módy se sníženým pasem, který jí obepíná kyčle, a přiléhají jí k tělu jako tmavé, modro-černé pouzdro. Přes ramena jí splývá široký šál, na němž se třpytí maličké korálky, z nichž polibek kouzelnického krejčího vyrobil učiněné padající hvězdy.

Usměj se, děvče moje, řekla Leta, když jí šaty ukázala. *Jsi chodící souhvězdí. A každý při pohledu na tebe bude chtít, aby se mu splnilo přání.* Jenže když záříte moc jasně, ostatní vám chtějí ten jas akorát ukrást.

Později dnes v noci se stane Bělokurem. Toto krycí jméno pro ni Leta vybrala kvůli schopnosti vynalézavé kamufláže, kterou pták má. Sayerina magie může člověku pomoci splynout s okolím, umožnit mu procházet se světem nespátrřený. Ona po tomto životě netouží, dala však matce slib.

Alespoň jedno léto to vydrží. Leta jí přislíbila, že si může ponechat to, co jako Bělokur vydělá, což bude za pár měsíců větší částka, než kolik by si vydělala v kavárně za celých deset let. Díky tomu se postaví na vlastní nohy a už nikdy nebude potřebovat cizí pomoc ani tohle místo.

Z druhé strany místnosti zachytí její pohled Matilde a pokyne jí prstem. Zdá se, že si přeje, aby z nich tří bylo pěkné hejno ptáčátek, která spolu sdílí nejen šatník, ale také tajemství a sny. *Noční ptáčata jsou jako sestry,* pověděla jí matka. *Nikdo jiný tě za život nebude doopravdy znát, jen ony.* Kam ale zmizely, když je jejich matka potřebovala? Nejspíš se z plna hrdla smály na nějakém podobném večírku plném pozlátka.

Sayer sem nepřišla proto, aby získala sestry. Přišla vybrat z kapes těchto lidí všechno, až v nich nezbyde ani vindra. Ona přece jen není hvězda, u které si lidé vydechují slůvka *kéž by*. Ona je hvězda planoucí.



Æsin dědeček říkával, že se v ní skrývá šeldarka. Je to dávný příběh, jenž šepotem vypráví o časech, kdy větrné Illijské ostrovy nebyly domovem jen rybářských sítí a zrezlých pluhů, ale také síly a hluboké, rezonující magie. O tom, že by se jednoho dne mohla vrátit.

Šeldarky byly vždy pouze ženy, říkával a u toho rozvěšoval denní úlovky nad ohněm, aby se začaly sušit. Dotyk Prameniště byl to, co měly společné. Byly to čarodějky mocné jako moře a zrovna tak nebojčné.

Své nepřátele zabíjely magií políbenými šípky, dodala vždy babička, popichovala jej za to jeho fantazírování. A jezdily na parohatých medvědech.

Pro oře neměly potřebu, opravil ji, neboť měly křídla.

Æse se líbily jejich složité zapletené vlasy, protkané kůstkami a přáníčky z mořského skla. Toužila být stejně neohrožená jako ony.

Nezapomeň, děvče moje, říkával děda, když úroda uschla nebo když přišel den placení nájemného. V tvém nitru zpívá šeldarka. Stačí, aby ses zaposlouchala do její melodie a sebrala odvahu odpovědět.

Občas když stála na pláži a tmavě modrý písek se jí propadal pod nohama, měla zdání, že ji slyší – píseň ve svém nitru, větší než chtění, mocnější než strach, jenže ona není šeldarka. Přece jenom je jen mladé děvče.

Dědeček vloni v zimě zemřel a od té chvíle už si Æsa žádné další příběhy nevyslechla. Její táta má za to, že jsou to jen rouhačské povídačky. Je abstinent a pravidelně chodí do kostela a církev Eshameinů – Těch, již pijí – hlásá, že magie je posvátná a že nepatří do rukou smrtelníků. Do rukou žen už vůbec ne. Ty ji kdysi zkazily, otrávily Prameniště, z nějž proudí veškerá magie. To proto páteři této církve v jednu dobu šeldarky pronásledovali. Domnívají se, že svět už dávno zbavili dívek, jimiž proudí magie. A přece, Æsa stojí přímo tady a snaží se neztratit nervy.

Opře se o zeď vedle velkého květináče s jemnolistou kapradinou a pocítí úlevu, že se jí podařilo vzdálit se od stolu Dinatrisových a od Ouřiny dusivé pozornosti. Stále si nedokáže představit, že Matildina a její matka bývaly kamarádky, ovšem

vyrostly v Simtě spolu. Nic z toho, co jí mamka pověděla, ji nepřipravilo na tohle uřvané místo. Celé město přetéká lidmi, kteří hovoří jazyky, jaké Æsa nikdy předtím neslyšela, a pouštějí se do mnohovrstevnatých konverzací, které má potíže vstřebat. U Dinatrisových bydlí už měsíc, a přesto ji to ještě pořád zmáhá, dnešní ples obzvlášť. Podlaha ze smetanového mramoru protkaného stužkami rudé není ani trochu podobná té hliněné v její rodné chalupě. Barvu, již zem zanechala na jejích chodidlech, se jí nepodařilo smýt, ať drhla sebevíc.

Kolem ní se nadouvá nadýchaná tylová sukně jejích šatů barvy světlounce zelenomodrého ledového mechu, který roste podél útesů doma v Illanu. Šaty nejsou sice ani trochu vyzývavé, ale přesto se v nich cítí velmi obnažená. V místnosti je spousta zrcadel, ona se však nedokáže do žádného z nich podívat.

Musí najít jedno z ostatních nočních ptáčat. Její první bál bude jistě méně děsivý po boku jedné z nich. I když jsou pro ni pořád hodně cizí: Matilde, radostná a netrpělivá, a Sayer, samé slovo s ostrými okraji a zakryté oči. Navíc jsou ze Simty. Nechápou, co znamená být člověkem zvenčí, plným stesku po domově, který přichází ve vlnách s každým nádechem. Stýská se jí po rodině, po divokých útesech na pobřeží, po zvuku vln rozrážejících se o skálu. Nepřeje si nic jiného než se vrátit domů.

Ted' jsi tady, řekla Matilde jen pár dní zpátky, zatímco jí lakovala nehty tím nejsvětlejším odstínem modré. Už žádná špína a rybí karbanátky. Tak proč by sis neměla dovolit si to užít?

Jak by mohla, když ví, co v ní žije? Že to již brzy bude muset pustit ven?

Pamatuje si tu noc, kdy Leta přišla k nim domů do chalupy. Táta byl zrovna pryč na cestě do Cagganské oblasti lovit za úplaty. Na podzim ryby moc nebraly a na jejich jídelním stole nebylo nic moc jiného než nakyslé žitné bochánky a džbán

mléka, které nevydrželo dlouho sladké. Dokud nepřijela návštěva, nevšimla si Æsa, jak vyhublá máma je, jak na ní šaty visí jako zbytečně velké plachty, ochablé v bezvětrí. Hladové a dychtící po něčem víc, než co jim jejich život mohl dát.

Ze začátku si myslela, že je Leta jednou z máminých starých kamarádek a přijela ji navštívit. Proč by si však v takovém případě mamka neustále hnětla ruce a vrhala zoufalé pohledy ke dveřím?

Dohoda byla nakonec zcela prostá: Æse se dostane ubytování v samostatném luxusním pokoji a výtečného jídla a posléze také výhodného sňatku s příslušníkem jednoho ze vznešených rodů. O její rodinu bude postaráno a budoucnost bude mít jistou.

Bude v bezpečí? zeptala se máma Lety.

Bude tajemstvím. Tajemstvím v mé péči se nic nestane.

Co musí udělat, aby svou magii někomu předala?

Je to pouhý dotyk. Pouhý polibek.

Když se Æsa později zeptala, jestli o tom ví táta, odpověděla jí máma, že se to nesmí dozvědět. Pováží mu, že jim stará známá ze Simty nabídla, že se o dceru postará a vezme si ji k sobě, a on jejím slovům uvěří.

Když se Æsa zeptala, jestli musí odejít z domu, odpověděla máma, že ano, a to proto, že si pro dceru přeje lepší život.

Ty tohle potřebuješ, Æso. My všichni. A obě víme, že tady zůstat nemůžeš.

Ani teď si vlastně není jistá, jestli si sama zvolila odejít, nebo jestli ji máma prodala. Nemělo by na tom ale záležet, pokud tak jako tak nebudou už nikdy muset znovu strádat.

Kolem ní se točí tanečníci: postarší pár, skupinka dívek, dva mladí muži v důvěrném objetí. Z toho, jak jejich oblečení mění barvu a vlní se ve větru, přestože tu žádný nefouká, ji bolí oči. Ještě nikdy neviděla, že by někdo používal magii tak lehkomyšlně, bezdůvodně. Doma se ve svých kázáních páter

Toth proti takovému používání magie ohrazuje a káže, že je morální povinností si ji odeprít, abstínovat od ní.

Bodne ji pocit viny. Co by asi tak řekl o *její* magii? Nejspíš to samé, co říká o neřestech a šarlatovém mechu, jenž roste na polích jinny. *Takové věci je nutno vyrvat i s kořeny dřív, než se rozlezou všude.*

Však ona se tolik snažila. Po tom, co se stalo s Enisem Dalem, se modlila k Eshameinům, aby jí magie zbavili. Do vlasů si zapletla nespočet oblázků mořského skla a u každého si přála to samé.

Zničehonic si blízko k ní stoupne nějaký muž a znemožní jí výhled na tanečníky. Jako většina Simtanů má snědou olivovou pleť a je celý výrazný: velice tělnatý, velice zrudlý a velice se leskne. Z náprsní kapsičky mu visí ulepeně vyhlížející shluk květin.

„Přeji vám dobrou sezonu, mladá dámo.“

„I já vám,“ vykoktá. Je to tak správně? Když je nervózní, její simtština trochu pokulhává.

Jeho měděná škraboška se zaleskne nad brunátnými tvářemi. „Jak se vám v dnešní večer daří?“

Æsa loví slova, která se naučila během Ouřiných lekcí etikety. „Výtečně, děkuji za optání.“

Muž se usměje, rty má mastné od masa, jehož drží plný talíř. Většina jídla na nejbližším stole zůstala skoro nedotčená. Takové plýtvání.

„Slyším dobře illijský přízvuk?“ zeptá se. „Jak okouzlující. Odkudpak jste?“

Æsa vydechne a je ráda, že může mluvit o něčem, co zná. „Z Adanské oblasti. To je na okraji Faire.“

„Ach tak, jistěže.“

Vzápětí spustí historku, které Æsa rozumí jen částečně, o venkovském sídle jeho babičky s okouzlujícími komíny, z nichž se kouřovalo, a o služebné se zrzavými vlasy. A ji napadne: Objeví

se tento muž později dnes v noci u dveří Slavíka a bude požadovat polibek? Žádat o něco, čehož předání je rouhačstvím?

Jeho ruka najde její, jeho pohled je příšerně hladový. „Zatančete si se mnou.“

Chce se mu vytrhnout, ale stojí nehybně jako přimrzlá. „Víte, já... Skutečně bych tančení raději oželela.“

Nezdá se, že by ji slyšel. „No tak, pojďte. Jste příliš půvabná na to, abyste se schovávala u zdi. Ukažte se ostatním, ať si vás užijí.“

Æsa polkne. Matilde tvrdí, že krása je její výhodou, ona má však pocit, že z ní akorát dělá terč. Někdy má pocit, že být krásná je nebezpečné.

Kdosi ukradne její ruku v rukavici ze sevření muže s lesknoucí se tváří. Æsa si oddechne.

„Má milá,“ zavrčí Matilde. „Kde jsi byla? Zoufale tě už pěknou chvíli hledám.“

Muži se naduje hrud', vyrušení ho očividně urazilo.

„Mladý lorde Brendle,“ řekne Matilde. „Jste to vy?“

Muž se hýkavě rozchechtá. „Žádná škaboška mi nepomůže k tomu, abych vypadal jako můj syn, mladá lady Dinatrisová.“

Matilde ho plácne po paži. „Omladila vás o spoustu let, lorde! Přísahám. Já bych vám to věřila.“

Matilde je nesmírně elegantní, samá kaštanově hnědá lokna a jantarové oči plné jisker. V tomto světě je doma – nevypadá, že by se vůbec něčeho bála.

Muž znovu pohlédne na Æsu. „A pročpak se sháníte po tomto okouzlujícím stvoření?“

„Odpověď na vaši otázku je docela skandální,“ odvěti Matilde se šibalským úsměvem. „Nevhodná pro vaše nevinné uši.“

On cosi zabrumlá, avšak Matilde už chytá Æsu za rámě. Když se jejich paže dotknou holou kůží nad rukavicemi, přijde jemné zachvění. Je tomu tak při každém jejich vzájemném

doteku: volání a odpověď v nějakém neznámém jazyce. Æsa předpokládá, že to způsobuje magie v nich. Chce se jí přitisknout se blíž i odtáhnout se zároveň.

„Je tak odporný,“ nakrčí Matilde nos. „Spíš tchoř než lord.“

Æsa se snaží odpovědět, avšak její dech jako by byl vlnou, jež se k ní odmítá vrátit. Celá místnost se kolem ní točí, světla jsou jako duchové v mlze.

„Vzduch je od toho, abychom ho dýchaly, zlato.“ Matilde jí podá sklenici čehosi studeného. „Tak dýchej. A napij se.“

Matilde se málokdy spokojí s odmítnutím, a tak do sebe Æsa vyklopí nabízený koktejl. Chutná po mořské vodě a koláčích, které mamka pekla o sklizňových nedělích. Æsa se snaží ubránit vzlyku, který se jí dere z hrdla.

„Nemusíš být nervózní,“ zašeptá Matilde. „Není tady nic, čeho by ses musela bát.“

Jenže ve skutečnosti se to tady hemží žraloky a ona je jen malá rybka. Je si jistá, že ji tohle místo pohltí jedním soustem dřív, než skončí sezona.



Matilde si povzdechne. Pokud se má Æse dařit, musí se naučit, jak se vypořádat s oplzlíky, jako je Brendle. Problém tkví v tom, že je mizerná lhářka. Matilde se ji snažila naučit umění klamu, jenže té holce nahání strach úplně všechno a její bledá illijská plet' jí není zrovna vhod, když přijde na skrývání zrůžovělých lící.

„Víš přece, že je tohle oslava?“ ptá se Matilde. „Že je od toho, aby se lidi bavili.“

„Já vím. Jde jen o to, že mám takový pocit...“

„Jaký pocit?“

Æsa se kousne do rtu. „Že se stane něco hrozného.“

Ještě že si Tenny Maylon oné noci nezvolil Slavíka, pomyslí si Matilde. Připadá jí, že Æsa zatím není připravená přijímat

zákazníky, ale v zahajovací noc sezony bývá poptávka nezvykle velká.

Zastrčí jí uvolněný pramínek vlasů za ucho. „Tady jsme dobře chráněné. Nemusíš se bát.“

Æsa se netváří přesvědčeně. „Přála bych si jen, aby...“

Její přání však zůstane viset ve vzduchu nevyřčené, a tak se Matilde rozhlédne po osazenstvu v sále. Je třeba ji rozptýlit.

„Pojď, prodáme se.“

Zatímco korzují po místnosti, vysvětluje jí, kdo z tančících je kdo. Nepoukazuje na své dřívější zákazníky ani Æse neprozradí, co Čížek učinil možným a pro koho. Lorda, který na sebe vzal podobu svého obchodního soupeře a následně jej znemožnil před jeho společníky. Mladou dámu, která si přála vypadat jako jeden jistý námořník, aby mohla proklouznout na palubu námořní lodi. K čemu někteří její dar používají, Matilde neví a ve skutečnosti ani vědět nechce, myslí si však, že musí být vzrušující moct si nasadit tak dokonalou masku.

Ona sama neví, jaké to je. Noční ptáčata mohou svou magii pouze propůjčovat jiným, třebaže se v její rodině traduje, že její dávné předchůdkyně ji dokázaly používat i samy pro sebe. Ona odmala slýchala příběhy na dobrou noc, které vyprávěly o velkých skutcích mocných dívek, jimž se tenkrát přezdívalo žárňová ptáčata. Z vyprávění působí doslova jako bohyně, které dokázaly přimět moře, aby se před nimi rozestoupilo, a uměly pohnout horami. Lákavé legendy, jež se zdají příliš báječné na to, aby mohly být pravdivé.

Kolem nich propluje matrona domu a zanechá za sebou vlečku kouzelnického kouře.

„Tolik magie,“ zašeptá Æsa. „Copak se nikdo z nich nebojí porušovat zákon?“

Má na mysli prohibici, kterou prosazují abstinenti a církve, jejíž páteří s oblibou melou o tom, jak je magie posvátná a že ji lidi mají nechat na pokoji.

„Letiny večírky jsou hodně exkluzivní,“ řekne Matilde. „Nejsou tu žádní abstinenti ani dozorcí.“

A mnozí z nich za pár mincí či službiček odvrátí zrak od plesů, jako je tento. A navíc, dveře domu jednoho ze vznešených rodů by se stejně neodvážili rozrazit.

„A ty se jich nebojíš?“ zeptá se Æsa.

Matilde se zatočí a drahokvěty na jejích šatech se všechny zavřou. „Ale prosím tě. Kdyby mě v těchhle šatech nějaký dozorce viděl, leda by mě plácl přes ruku.“

„Ne, myslela jsem... kvůli té jiné magii.“

Tě, kterou mají ve svém nitru? Matilde se usměje. „Samozřejmě že ne, drahá. Církev přece žije v domněnání, že holky, jako jsme my, neexistují.“

Prohibice je hrozná otrava, ale Matilde vlastně nikdy neměla pocit, že by se týkala i jí. Myslí si, že na porušování pravidel je něco vzrušujícího.

Poklepe nohou o podlahu. „Kam se zašila Sayer?“

„Stýská se ti snad?“

Matilde s Æsou obě nadskočí leknutím.

„Aby tě volavka sprala, Sayer,“ zanádáva Matilde. „Co jsem ti říkala o tom, aby ses přestala za lidmi takhle krást?“

Sayer jí věnuje úsměv, při němž se jí koutky rtů zvednou do ostrých špic. „Nemůžu za to, že se tak snadno vylekáš.“

Zpoza půlnočně tmavé škrabošky svítí její zlaté oči, tmavé, skoro černé mikádo má uhlazené dozadu v okouzlujících vlnách. Sřihy dle nejnovější módy sluší jejímu vysokému štíhlému tělu. Avšak Matilde by i přes drahou látku poznala, že nevyrostla ve čtvrti Pegase. Prozrazuje ji její plíživá chůze připomínající hladovou kočku.

„A co jsi dělala ty?“ zeptá se Matilde. „Vybírala kapsy?“

Výraz Sayeriny tváře zůstane neměnný. „Jen ty otevřené.“

Leta odmítla Matilde prozradit, odkud Sayer pochází, ale matka tvrdí, že má Sayer zlaté oči Nadji Sant Heldové. Říká se,

že Nadja Sant Heldová přišla o své místo nočního ptáčete kvůli nějakému utajovanému levobočkovi. Matilde by byla ochotná předvést lechtivý taneček lordu Brendlovi, kdyby díky němu získala přístup k tomuhle tajemství, jenže Sayeriny rty jsou sevřené pevněji než skořápka ústřice z Dálnav.

Matilde si je obě přitáhne blíž k sobě.

„Zahrajeme si takovou hru.“

Sayer zaúpí. „Jen to ne.“

Matilde potlačí frustrovaný povzdech. Stýská se jí po dobách, kdy byla nočním ptáčetem spolu s Petrou, Sive a Octavií. Chybí jí chvíle plné drbů a tajemství šeptaných nad sklenicemi ukradeného vína. Noci s nimi jiskřily nepřebornými možnostmi. Jenže Petra nemá čas se stýkat od té doby, co se loni v zimě vdala, a Sive s Octavií zrovna tak, neboť se vdaly pár měsíců před ní. Jejich magie začne pohasínat zhruba po deseti letech, někdy kolem dvaceti, a tak se noční ptáčata většinou vdávají hned po své první sezoně. Poté už je to jen jejich choť, kdo si může jejich dar půjčit. Matilde byla ještě před několika měsíci sama, pak přišla Sayer a pár týdnů po ní Æsa. Občas je to s nimi horší, než kdyby zůstala jediným ptáčetem.

„Každá z nás prozradí jedno tajemství,“ mluví dál. „A ostatní musí hádat, jestli je to pravda, nebo ne.“

„Dobrá.“ Sayer nakloní hlavu na stranu a flitry na její škrabošce se zalesknou. „Mám pod šaty ukrytý nůž.“

Matilde nadzvedne obočí. „Upřímně se obávám, že tohle je zrovna pravda. Ale kde ho v těch temných hlubinách schovááš?“

„Řeč byla o *jednom* tajemství. Teď jsi na řadě ty.“

Rty se jí pomalu kroutí – proč si neužít trochu legrace? „Zakoukala jsem se do jednoho alchymistického učně. Říkáme si, že bychom společně mohli utéct vstříc západu slunce.“

„Lež,“ vyštěkne okamžitě Sayer. „Miluješ život na vysoké noze. Nikdy bys nesnila vylézt z té své pozlacené klece.“

Matilde ztuhne, avšak Sayer je samý ostrý roh a nemá nejmenší touhu je otupit. Matilde z ní má často pocit, že ji její pohled hodnotí a soudí.

„To, v čem jsme, není žádná klec, drahá. Je to prestižní klub – a já mám pocit, že přesně do takového klubu si zoufale přeješ patřit.“

V Sayeriných zlatých očích zajiskří. „Holky u Purpurového poníka mají taky svůj klub. Ale ani u jejich dveří nestojím dychtivě v zástupu zájemců.“

„Nehádejte se,“ varuje je Æsa. „Tady ne.“

Matilde ji ignoruje. „Je vážně nutné, abys říkala takové věci?“

„Jaké věci?“

„Zní to, jako bys říkala, že děláme to samé jako šlapky.“

„No a ne snad?“

Vzplane v ní hněv. „Jasně že si to myslíš, vzhledem k tomu, kdo je tvoje matka.“

Æsa zalapá po dechu. V Sayeriných očích se cosi zablýskne, jako padající hvězda tak rychlá, že ji pohledem skoro nelze zachytit. Rozezleně a beze slov odkráčí pryč.

„Matilde,“ pípne Æsa. „To od tebe bylo kruté.“

Matilde popotáhne za okraj své rukavice. „Vážně?“

„Je to teprve pár měsíců, co její matka zemřela.“

Tváře jí zčervenají. „No co, sama si začala.“

„Na tom nesejde,“ namítne Æsa a dívá se za nočním ptáčetem, které kráčí pryč od svých družek. „Sayer truchlí.“

Jak by Æsa mohla něco takového vědět? Povídají si snad ty dvě za Matildinými zády a sdílejí spolu své pocity?

Své sestry měj ráda, říkala jí babička, když se pohádala s Petrou nebo když se Sive chovala jako žárlivka nebo když po ní Octavia hodila botou. Jenže tyhle dvě, jedna obezřetná, druhá bázlivá, nechápou, co znamená být nočním ptáčetem. Nezdá se, že by měly sebemenší zájem Matilde doopravdy poznat.

Otočí se a hledá, čím by se rozptýlila, a vtom zahlédne Samsona, který jde přímo k nim s kamarádem v těsném závěsu. Tím je Tenerife Maylon. Ona ví, že je to on, přestože na sobě má zářivou škrabošku. Vyrostli ve stejném okruhu lidí, hráli si spolu v přijímacích salonech, zatímco jejich matky u pozdní snídaně spřádaly plány, jak ovládnout nejvyšší místa ve společnosti. Avšak ne proto ho poznala zrovna v tuto chvíli. Tento chvějivý pocit rozpoznání přetrvává vždy nějakou chvíli poté, co někdo navštíví Čížka. Zhruba po dobu následujícího týdne by dotyčného dokázala najít kdekoli v Simtě. Její magie v něm září jako plamenomůra, je světlem, jež vidí jen ona.

Teď stojí oba chlapci před nimi a uklání se. Samson se usměje a hltá Æsu očima.

„Æso, smím prosit?“

Po kratičké chvíli dívka přikývne. Pak už oba zmizí ve víru tance a najednou zůstanou Matilde a Tenny sami dva. On k ní natáhne ruku.

„Mladá lady Dinatrisová, připojíš se ke mně na parketě?“

Matilde není nervózní. Když se na ni zákazníci dívají, nevidí Čížka. Zdá se, že lidé vidí pouze ty její části, které ona chce, aby viděli.

„Když se tak hezky ptáš.“

Jeho paže ji obemknou. „Vypadáš úchvatně, Matilde. Oslnivá, ostatně jako vždycky.“

„I tobě to výjimečně sluší.“

Tenny vypadá mnohem lépe než před týdnem, kdy ho políbila. Určitě využil magie Čížka ku svému prospěchu. Ty části jeho obličeje, které jsou vidět, se mu začervenaly pitím a radostí z úspěchu.

„Samson říkal, že ti poslední dobou hodně přeje štěstí.“

Narovná se a hrudník se mu nadme. „Daří se mi poslední dobou u krellenových stolů. Zlepšil jsem se. Možná že bych dokázal porazit i tebe.“

V krellenu? To sotva. „Snít o tom můžeš.“

Neví sice jak, ale je si jistá, že k jeho jedinečným úspěchům mu dopomohla její magie. A on přitom s takovou lehkostí předstírá, že je to všechno jeho zásluhou.

Přitáhne si ji blíž k tělu. Zaplaví ji pronikavá vůně hřebíčkových doutníků a zimolezu, jenž má připnutý na klopě.

„To ale není to jediné, o čem se mi sní,“ řekne.

„Opravdu?“

„Můj otec říká, že je načase, abych si našel ženu, a mě napadá, že z tebe by byla děsně dobrá manželka.“

Způsob, jakým se vyjádřil, jako by to byla hotová věc, rozžehne v jejím hrudníku horkou zlost.

„To je od tebe docela troufalé.“

Zasměje se. „Ale no tak. Nejsem zas tak špatná partie.“

Tennymu to sice nepálí zrovna jako oheň křídel plameno-můry, je však pohledný a pochází z prestižního vznešeného rodu. Teoreticky vzato by se k ní hodil. Ale ona se nehodlá stát ničím hezounkou dekorací. Ona je jed převlečený za něco sladkého.

Usměje se ústy plnými zářivých zubů. „Nejsem si jistá, že si mě můžeš dovolit.“

Samozřejmě že on špatně pochopí, co tím myslela.

„Ó, já jsem si zase naprosto jistý, že bys se mnou mohla žít na vysoké noze.“

Přes jeho rameno zahlédne Matilde matku, která je sleduje s nadšeným výrazem – bezpochyby už v mysli plánuje svatební hostinu. Jí by se líbilo, kdyby Matilde přijala Tennyho nabízené rámě a odešla po jeho boku vstříc budoucnosti plné elegantních večeří a kdyby pro jednou upřednostnila potřeby jiných před svými vlastními.

Zničehonic Matilde přepadne vzdor. Ta jiskra naštvání se proměnila v sálající plamen.

Nakloní se k němu blíž. „Doufám, že jsi neztratil svou masku.“

Tenny si zmateně sáhne na obličej. „Copak ji nemám na sobě?“

„Nemyslím tuhle,“ zavrčí. „Tu, kterou jsi dostal od ptáčka se zlatým peřím.“

Brada mu překvapením klesne. Matilde by neměla říkat nic dalšího, jenže slova už se jí kutálí z jazyka.

„Jistě bys tak cenný suvenýr nerad ztratil, nemám pravdu? Kdo ví, jestli takové bohatství ještě někdy znovu ochutnáš.“

Píseň skončí a Matilde se dá na odchod, předtím však našpulí rty do tvaru, ježž si on pamatuje, a pošle mu vzdušný polibek.

Tenny vykulí oči, v nichž mu pomalu vykvétá rozpoznání. Matilde odejde a srdce jí divoce buší.

Vážně právě prozradila své tajemství Tennymu Maylonovi? Co to do ní do deseti pekel vjelo, že ta slova pustila z úst ven. Chtěla mu jen smáznout ten sebevědomý úšklebek ze tváře, zničit jeho sebejistotu. Aspoň to se jí povedlo.

Sáhne po dalším koktejlu a zhluboka se nadechne, aby se zklidnila. Hudba kolem ní plyne jako vodní toky. Matilde ví přesně, jaké kroky tanečníci udělají, jaká gesta budou následovat. Pohled na ně je uklidňující. Tohle je koneckonců její svět, její pravidla – zcela jí patří. V téhle hře, kterou zná nazpaměť, jí nemůže nic ublížit.

Na chuť své první kvalitní alchemikálie člověk nikdy nezapomene. Roztančí se mu na jazyku jako šumivé víno. Avšak to je jen slabý odvar v porovnání s tím, jak chutná polibek nočního ptáčete. Alchemikálie jsou směsí ingrediencí, které musí lidské ruce zpracovat a vydestilovat, zatímco magie nočních ptáčat je tou nejvybranější lihovinou, jež se pije neředěná. Účinek alchemikálií je pomíjivý, ale tato děvčata jsou lahvemi, z nichž lze pít zas a znovu. Je zcela jasné, proč je jejich hodnota rovna tak vysoké ceně.

– výňatek ze soukromých spisů lorda Edgara Abrasii



KAPITOLA 2.

PŮLNOČNÍ NÁVŠTĚVY

Matilde si nasadí svou masku Čížka. Je jako její druhá kůže: její nejpravdivější tvář a nejlepší lež.

Je pozdě a ona sedí v místnosti ve vysokém patře honosného sídla v Simtských zahradách. Leta je vždycky jednou za čas přemístí na nové místo, aby se ujistila, že se k nočním ptáčatům nedostane nikdo jinak než prostřednictvím Madam Vrány, všechny pokoje jsou však stejné. Přepychový nábytek, dvě křesla, maska zdobená perím.

Zatřepetá se v ní pocit vzrušeného očekávání. Kdo bude jejím dnešním zákazníkem? Ať mladý či starý, muž či žena, rozhodně to bude někdo z jednoho ze vznešených rodů. Tohle je totiž exkluzivní klub jen pro vybrané. Může si být jistá alespoň tím, že to nebude Tenny Maylon, díky Prameništi. Leta nikdy nedovolí stejnému zákazníkovi navštívit noční ptáče víckrát než jednou dvakrát do roka. *Příliš velké množství drogy způsobuje závislost*, říká s oblibou. A také ráda opakuje: Za správnou cenu může mít člověk cokoli.

Jakou cenu zaplatí za onen vzdušný polibek Teneriffemu Maylonovi? Letin ples skončil už před pár hodinami, avšak ona má nervy ještě pořád napjaté jako roztažená křídla, ne a ne

je ukonejšit, i když se to celé snaží vypustit z mysli. Neřekla přece *přímo*, že je noční ptáče. Tenny plný několika sklenic vína možná ani nepochopil...

A i kdyby pochopil, nemá to čím dokázat. Určitě se o tom nikomu ani nezmíní. Je jako štěně, jež s nadšením dodržuje pravidla – ta, která dávno před ním stanovily vznešené rody.

Kdysi dávno, když církev ještě pořádala hony na čarodějnice, se ta nejmocnější z nich ukryla v malém přístavním městečku, kterým tenkrát byla Simta. Několik tamních rodin u sebe schovávalo žárňová ptáčata a nabízelo jim útočiště před těmi, kdo jim chtěli ublížit. Na znamení díky začala ptáčata svým ochráncům darovat svou magii. Postupem času se z toho vyvinul jakýsi klub. Z žárňových ptáčat se stala ptáčata noční. Toto své jméno dostala proto, že pracují pouze pod rouškou tmy: Byl to jen takový vtípek pro zasvěcené.

Vznešené rody zajišťují dívkám bezpečí před těmi, kteří by jim mohli ublížit. Na oplátku mají výhradní právo na přístup k jejich darům. Jde o systém, který vyhovuje všem – Tenny to ví stejně dobře jako ona. Stejně jako ví, že kdyby to někde prozradil, Leta by poslala tajemství, která jí sdělil, na místa, kam si nepřeje, aby se dostala. Jeho otec je abstinent. A takoví lidé považují používání magie pro osobní zisk nebo potěšení za svatozář. Tenny určitě nebude riskovat, že by se to o něm otec mohl dozvědět. Takže se Matilde nemá čeho bát.

Shlédne na medailonek, který nosívala její babička, když byla nočním ptáčetem, než ho darovala vnučce. Ve světle svíček vypadá jako tekuté zlato, jež se jí roztavilo v dlani. Nikdo neví, co se v něm ukrývá, je to další z tajemství, kterými je opředená. Obvykle je hrdá na to, kolik jich má.

Nikdy si nesundávej svou masku. Pravidlo nočních ptáčat. Nikdy jim neukaz svou tvář.

Co by si babička pomyslela, kdyby zjistila, že Matilde nechala tu svou spadnout?

Ozve se zaklepání na dveře. Dvě krátká zatūkání a pak kaskáda prstů tančících po dveřích jako kapky deště. Matilde schová medailonek zpátky pod šaty a pustí všechny ty myšlenky z hlavy.

Pod dveřmi se objeví prostrčený kus papíru. Zvedne jej a přečte jméno na něm napsané:

Lord Dennen Hain z rodu Vestenů

Dech jí nekontrolovaně vyletí z plic.

Před jejími dveřmi stojí *Dennen Hain*?

Prekvapilo ji, že ho Leta pustila dál. Ano, je sice příslušníkem jednoho z velkých rodů, ale jeho sestra je suzerénka – nejvýše postavená představitelka Eudejské republiky a mocná členka Stolu, jenž zemi vládne. Kromě toho je také neochvějnou přívrženkyní prohibice, jež byla uzákoněna před několika lety. Epinine Vestenovou by Leta za Čížkem nikdy nepustila, to je zcela jisté. Avšak Dennen není skutečný Vesten. Většina lidí mu přezdívá princ Levoboček.

Naposledy ho viděla před třemi lety na slavnostní večeři v Paláci křídel.

A tenkrát se dopustila strašné chyby.

Začne přebíhat po pokoji a sfoukávat některé ze svíček. Už předtím bylo světlo v místnosti tlumené, avšak ona jej chce ztlumit ještě víc. Zastaví se jen, aby se na sebe podívala do zrcadla nad krbovou římsou. Pírky zdobenou škrabošku má nasazenou správně, rty nalíčené. Převlek je dokonalý, a přesto...

Zhluboka se nadechne. Mohla by ho odmítnout – Leta každého zákazníka předem varuje, že je na nočním ptáčeti, zda návštěvníka přijme. A přesto Matilde najednou natahuje ruku ke klice.

Když se dveře otevřou, spatří své Vrabčátko, dívku, jež k ní přivádí zákazníky, a mohutného Jestřába, jejího tělesného

strážce, oba se zakrytými obličejí. Dennan Hain stojí mezi nimi, na sobě má oblek barvy holubí šedi a pásku přes oči.

Matilde kývne na Vrabčátko. Dívka ho popostrčí vpřed a vzápětí už zůstanou sami jen oni dva. V nastalém tichu jí kapání vosku dopadajícího na krbovou římsu připadá hrozně hlasité, jediným hlasitějším zvukem je snad jen bušení jejího srdce.

Dobrou chvíli si ho prohlíží. Díky kvalitně střiženému obleku a vlasům uhlazeným dozadu vypadá starší, než si ho pamatuje – pravda, on je starší. A také vyšší. Štíhlý a opálený, vypadá jako ten nejlákavější typ nezbednosti. V křivce jeho rtů spatří Matilde jiskru, již nedokáže pojmenovat.

I v jeho hlase to jiskří. „Dovolí dáma, abych si sundal pásku z očí?“

Někdy je nejjednodušším způsobem, jak získat kontrolu, připomenout zákazníkovi, že jsou mezi těmito stěnami vydání jí na milost. „Zatím ne. Budu raději, když ještě chvíli zůstanete ve tmě.“

On si zastrčí ruce do kapes. Ona přiměje své pěsti, aby se povolily. Olej zvaný Vox, který zapálila, změní barvu jejího hlasu tak, aby zněl jako hlas někoho jiného, avšak v roli Čížka je nejdůležitější vyzařovat sebevědomí. Svým slovům dodá hravý tón.

„Nejspíš bych vás měla přivítat doma, lorde Haine. Musí to být dlouhá doba. Jistě několik let?“

Návštěvník lehce skloní hlavu, jako by se klaněl. „Je hezké, že si mě někdo pamatuje.“

Ach ano, ona si toho pamatuje dost. Bývali přátelé, jenže poslední tři roky se neozval ani jednou, žádná zpráva od něj – jen ty, které slýchala o něm.

„No, ano, příběhy o vašich činech vás předcházejí.“

„Ach tak. A jsou to dobré příběhy?“

„Rozhodně jste si jimi získal spoustu simtských srdcí.“